

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/497/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210496
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612210496.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/192/2012-60 zo dňa 18. decembra 2013, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č. k. 10C/192/2012-60 zo dňa 18. 12. 2013 žalobu zamietol. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Súd konštatoval, že žalobca sa voči žalovanému domáhal zaplattenia majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 935 eur, z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Liptovský Mikuláš ako exekučného súdu, pretože nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote.

Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal základné atribúty vzniku zodpovednostného právneho vzťahu zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (tvrdeným v žalobe), ktorými sú nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. S poukazom na ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. mal okresný súd za to, že žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup exekučného súdu (existenciu prieťahov v exekučnom konaní) ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že exekučný súd konal vo veci vednej pod sp. zn. 6Er/1070/2009 plynulo a bez zbytočných prieťahov.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v znení účinnom do 31. 05. 2010, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Žalobca v konaní nepreukázal svoje tvrdenie, že súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s omeškaním viac ako 17 mesiacov, nakoľko žiadosť o udelenie poverenia bola doručená súdu dňa 14. 12. 2009 a poverenie bolo súdnemu exekútorovi udelené dňa 20. 01. 2010.

Uviedol, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/2002). Vzhľadom na to, že exekučným titulom v uvedenom exekučnom konaní bol rozhodcovský rozsudok, rozhodovanie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, najmä z hľadiska posúdenia zákonnosti priznaného plnenia a vykonateľnosti exekučného titulu, si vyžaduje osobitnú právnu úvahu, prihliadajúc ku skutočnosti, že sa jedná o spotrebiteľský právny vzťah. Na uvedenú skutočnosť reagoval zákonodarca aj následnou právnou úpravou ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, keď vylúčil aplikáciu ustanovenia o lehote na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípadoch, v ktorých je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. Súd mal v konaní preukázať, že doba uplynutá od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do vydania poverenia na vykonanie exekúcie, zohľadniac najmä charakter exekučného titulu, aj vzhľadom na vykonané úkony smerujúce k posúdeniu zákonnosti vedenej exekúcie (keď prílohou žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebol spis príslušného rozhodcovského súdu, ani zmluva o úvere, ktorá bola následne exekučným súdom od súdneho exekútora žiadaná), najmä zákonnosti priznaného plnenia a vykonateľnosti exekučného titulu, nie je takej povahy a rozsahu, aby bolo možné konštatovať žalobcom tvrdené porušenie práva na rozhodnutie v zákonom stanovenej dobe, v spojení s porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Žalobca v konaní nepreukázal ani výšku tvrdenej majetkovej škody v sume 125 eur. Nepreukázal vynaloženie sumy 70 eur na správu vymáhanej pohľadávky, nekonkretizoval z čoho uvedená suma pozostáva, kedy a akým spôsobom uvedený náklad vznikol. Rovnako netvrdil, ani nepreukázal, uvedené skutočnosti vo vzťahu k uplatneným nákladom na udržiavanie a správu informačného systému a na administratívne spracovanie textov urgencií, poštovné, telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním či kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Neoznačil a ani nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by vykonanie uvedených úkonov preukazoval. Žalobca si uplatňuje právo na náhradu majetkovej škody vo výške 125 eur paušálne, bez akejkoľvek konkretizácie a reálneho vyčíslenia nákladov v jednotlivých veciach.

Žalobca taktiež nepreukázal skutočnosti tvrdené v žalobe ako dôvody pre náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 935 eur. Nepreukázal, že v dôsledku tvrdeného nesprávneho postupu exekučného súdu došlo k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, resp. k insolvenčii povinného. Netvrdil, ani nepreukázal, aké konkrétne plánované podnikateľské aktivity a už vytvorené podnikateľské plány zanikli, kedy a v akom rozsahu došlo k hospodárskej strate a akým spôsobom a kedy došlo k ovplyvneniu jeho ďalších podnikateľských postupov v dôsledku tvrdeného nesprávneho postupu exekučného súdu.

O trovách konania rozhodol súd podľa ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) v spojení s § 151 ods. 1 O. s. p. s tým, že žalovaný ako úspešný účastník si právo na náhradu trov konania síce uplatnil, avšak tieto nevyčísľil v zákonom stanovenej lehote. Nakoľko tieto nevyplývajú ani zo spisu žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu.

V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom; rozhodoval vylúčený sudca; súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav; súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného (správne malo byť uvedené žalobcu) a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. preto, že sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Žalobca však riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody (oznámil skutočnosti, pre ktoré sú všetci sudcovia daného okresného súdu vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci) a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej žalobca uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach

žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí, a že žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Ďalej žalobca vytýkal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. žalobca uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Je nepochybné, že žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný. Súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní a nerozhodol o návrhu žalobcu v zákonnej lehote. Rozhodnutie okresného súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, nakoľko konajúci súd sa nevysporiadal so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu.

Súd rozhodol bez toho, aby umožnil žalobcovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu, vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení.

S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.).

Preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosť rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V súvislosti so žalobcom namietanou otázkou nestrannosti a zákonnosti sudcu odvolací súd poukazuje na to, že procesným prostriedkom k dosiahnutiu nápravy, pokiaľ sa účastník konania domnieva, že sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie, má pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, je podanie námietky zaujatosti. Žalobca, kvalifikovane zastúpený advokátom, v priebehu konania na výzvu súdu (zaslanej žalobcovi vzhľadom na skutočnosti uvedené v žalobnom návrhu) uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. nepodal (č. l. 11 spisu). Z obsahu spisu zároveň vyplýva, že o skutočnostiach oznámených žalobcom v žalobnom návrhu, pre ktoré mala byť konajúca sudkyňa z prejednávania a rozhodovania veci vylúčená, rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 7NcC/273/2013-19 zo dňa 18. 03. 2013, ktorým sudkyňu JUDr. Evu Uličnú, ktorá je zákonnou sudkyňou v danej veci, nevylúčil z prejednávania a rozhodovania veci. Uznesenie krajského súdu bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 11. 06. 2013 (č. l. 27).

Na zdôraznenie, vzhľadom na opakované námietky žalobcu, odvolací súd uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelennej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci ešte nezakladá bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejsť a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31.05.2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Pre účely preskúmanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za spôsobenú škodu a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikčná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

K odvolaciemu dôvodu, že neboli splnené podmienky pre konanie podľa § 101 ods. 2 O. s. p. je potrebné uviesť, že prvostupňový súd nariadil pojednávanie na deň 18. 12. 2013. Splnomocnený zástupca žalobcu a žalobca prevzali predvolanie na dané pojednávanie dňa 05. 12. 2013 (č. l. 29 p. v. spisu), na pojednávanie sa nedostavili. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu podaním zo dňa 12. 12. 2013 požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, a to až do konečného ústavne konformného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu s poukazom na podanú sťažnosť na Ústavný súd SR. Okresný súd vec prejednal na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania a splnomocneného zástupcu žalobcu. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že súd neakceptoval žiadosť žalobcu a jeho právneho zástupcu o odročenie nariadeného pojednávania z ním uvádzaných dôvodov a vec prejednal v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. aj v neprítomnosti účastníkov, prihliadajúc na obsah spisu a vykonané dôkazy.

Je zrejmé, že žalobca a jeho splnomocnený zástupca, ktorí boli na pojednávanie riadne a včas predvolaní, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.) sa tohto nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Dôvody uvedené žalobcom nebolo možné ani podľa odvolacieho súdu považovať za dôležité dôvody pre odročenie v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Žalobca nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane brániacej mu v účasti na pojednávaní (§ 119 ods. 1 až 3 O. s. p.), ale z dôvodu, že vo veci koná vylúčený sudca, o ktorej otázke však už bolo nadriadeným súdom právoplatne rozhodnuté. Boli teda splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a pokiaľ okresný súd vec na pojednávaní dňa 18. 12. 2013 prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti sám zbavil tým, že sa na pojednávanie nedostavil. Z uvedeného dôvodu neobstojí ani námietka žalobcu, že okresný súd vo veci rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci, nakoľko neúčastňou na pojednávaní si žalobca a jeho splnomocnený zástupca sami zmarili možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam

protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Z rovnakého dôvodu ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku žalobcu, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení, a že nemal možnosť sa k nim vyjadriť. Za situácie, keď boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, pokiaľ okresný súd na nariadenom pojednávaní dôkazy vykonal, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom. Pokiaľ ide o dokazovanie, okresný súd vykonal dokazovanie navrhnuté samotným žalobcom prečítaním listín z príslušného exekučného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 6Er/1070/2009, ktoré preto slúžili ako dôkaz v konaní.

Pokiaľ žalobca namietal, že nemal možnosť oboznámiť sa s vyjadrením žalovaného, súd poukazuje na to, že vyjadrenie žalovaného v danej veci bolo okresnému súdu doručené dňa 16. 12. 2013, pričom pojednávanie bolo nariadené na 18. 12. 2013. Nebolo teda v reálnych možnostiach súdu doručiť vyjadrenie žalovaného žalobcovi, resp. jeho právnomu zástupcovi pred pojednávaním. V tejto súvislosti však odvolací súd zároveň poukazuje na to, že v prípade dostavenia sa na pojednávanie by bol žalobca v rámci pojednávania oboznámený s vyjadrením žalovaného, ktoré je zároveň rovnaké ako v mnohých ďalších obdobných veciach týchto účastníkov, založených na obdobnom skutkovom základe (ako to vyplýva zo samotného vyjadrenia žalovaného), z ktorého dôvodu nie je námietka žalobcu o neznalosti vyjadrenia žalovaného a nemožnosti reagovať naň dôvodná.

Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že dokazovanie v danej veci bolo okresným súdom vykonané náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania. Okresný súd umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv, a preto jeho postupom nedošlo k odňatiu práva žalobcu konať pred súdom.

Vo vzťahu k meritu veci žalobca v odvolaní tvrdil, že súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, čomu však v odôvodnení prezentované časové úseky nenasvedčujú; súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní a nerozhodol o návrhu žalobcu v zákonnej lehote.

V nadväznosti na uvedenú odvoláciu námietku odvolací súd poukazuje na to, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, že by okresný súd konštatoval dodržanie lehoty na vydanie rozhodnutia v exekučnom konaní. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že rozhodnutie okresného súdu bolo založené na nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu spočívajúceho v existencii prieťahov v exekučnom konaní, keď tvrdenie žalobcu o tom, že súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol s omeškaním viac ako 17 mesiacov sa ukázalo ako nepravdivé (omeškanie v danej veci predstavovalo 22 dní). Prvostupňový súd teda nekonštatoval, že by lehota na vydanie poverenia v exekučnom konaní bola dodržaná, ale dospel k záveru, že nie je možné konštatovať porušenie práva na rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote práve v spojení s porušením práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Okresný súd pri svojom rozhodnutí zároveň vychádzal i z ustálenej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní. Vzhľadom na uvedené mal za to, že exekučný súd s prihliadnutím na osobitosť exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok, konal plynulo a bez prieťahov, aj s poukazom na vykonané úkony exekučného súdu smerujúce k posúdeniu zákonnosti vedenej exekúcie.

V tejto súvislosti odvolací súd, rovnako ako okresný súd, poukazuje na to, že so zreteľom na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (II. ÚS 471/2012, I. ÚS 86/2002, I. ÚS 70/2002, I. ÚS 16/2002, I. ÚS 63/2000) samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania (na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov). Samotné nedodržanie zákonnej lehoty nemožno totiž vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto bolo nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu, ako to správne urobil v tomto konaní aj okresný súd. Tento sa následne zaoberal aj ďalšími atribútmi zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, t.j. vznikom škody a príčinnou súvislosťou medzi žalobcom tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a vznikom škody. Svoje rozhodnutie i v tomto smere náležite odôvodnil, majúc zato, že žalobca nepreukázal ani vznik škody a nemajetkovej ujmy, či príčinný vzťah medzi ním tvrdenou škodou a nesprávnym úradným postupom exekučného

súdu. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol podrobné argumenty vo vzťahu k uvedeným skutočnostiam, s ktorými argumentmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.